

Arne Ivarsson

Hänt i Holaveden

Hösten 2009 avslutade jag mitt skrivande om Stavabygden – gränsbygden. Det omfattar 26 byar med människor, händelser, vägar, odling och bebyggelsehistoria under 400 år. Biblioteket i Ödeshög har nu lagt ut detta på nätet. Det finns också för utlåning att läsa för den som inte har dator.

Det var mina ögon som satte stopp för skrivandet då. Att läsa arkivhandlingar kräver pigga ögon. Mina ögon orkade inte längre. Jag var tvungen att sätta punkt. Men i begränsad omfattning kan jag ändå fortsätta med skrivandet.

I mitt källmaterial i datorn, har jag mycket som jag kan fortsätta att arbeta med. Många människoöden finns lagrade i min dator. Jag vill gärna berätta mera om människor och händelser som jag förut bara nämnt i korthet. Hur många berättelser det blir, det får vi se.

Dessa människoöden och händelser är både från äldre och nyare tid.

I mer än 40 år har jag samlat på uppgifter från gamla tider. Det har varit om händelser, om gammal folktro, om troll och spöken, men framför allt har jag velat berätta om människoöden.

Hör gärna av dig och lämna synpunkter på mina berättelser.

Jönköping i juni 2011

Arne Ivarsson
Kungsgatan 13,
553 31 Jönköping,
Tel 036/71 32 33
(arnei-1@hotmail.com)

Julkalaset i Stava år 1622

Gästgivargården i Stava har funnits mycket länge. I gamla tider gick en gammal ridstig förbi här. Den gick mellan Stockholm och Jönköping och den var viktig. Den var en riksnerv. Det var innan vägar fanns i Sverige.

Gästgivaregårdarnas historia började redan 1280. Magnus Ladulås föreskrev att det skulle finnas en man i varje by som kunde ta hand om vägfarande. I Kristofers landslag från 1442 föreskrevs att tavernor skulle finnas utmed der allmänna vägarna på två till två och en halv mils avstånd från varandra. Vi kan därför gissa att det i Stava funnits gästgivargård redan på 1400-talet.

Enligt vad som gällde på 1600-talet skulle en gästgivargård ha ett trevåningshus. Första våningen var för *ståndspersoner*, *andra våningen för hederligt folk och den tredje för gement folk*. Det skulle också finnas stallplatser för minst 24 hästar. Vi kan därför anta att Per i Stava hade en fin gård och fina hus, sett till den tiden.

När gästgivargården i Stava kom till var kanske många av de övriga byarna i närheten enbart kronotorp. Stava låg vid Vättern. Holavedsvägen var då bara en ridstig och denna ridstig gick förbi gården i Stava.

Kanske var det under 1500-talets sista hälft som den blivande Holavedsvägen kom till i sin sträckning just på gränsen mellan Stava och Lilla Krokek, ovanför branterna. Men ridstigen hade nog sin betydelse ännu långt in på 1600-talet.

Detta skall ses som en bakgrund till vad jag nu vill berätta mera om, nämligen julkalaset i Stava år 1622. Jag vill i ett annat sammanhang berätta mera om ridstigen, vägen och gästgivargårdarna.

Per i Stava var gästgivare och vi kan anta att det var ett präktigt trevåningshus på hans gård i Stava. Vid julhelgen 1622 var det ganska lugnt. Kanske inte så många resande. Då hade Per bjudit in sina grannar och vänner till julkalas. Det var gamla traditioner.

Det var jul och gästerna fick både mat och dryck. Det började sedan bli sent på kvällen och många hade gått hem, men åtskilliga var ändå kvar.

Värden, Per i Stava, hade *gått avsides för att sova i en kammare*. Kvar i gästbudssalen var Lasse i Kopparp, Olof i Krokek och Per Olsson i Krokek och förmodligen flera. Olof och Lasse hade börjat en *ordkastning* om en legopojke och Olof fällde några okvädinsord och kallade Lasse *en padda* och gick sedan *sina ärenden ut på gården*.

När Olof kom in igen satte han sig inte på försätet, där han förut suttit utan stod upp i bänken framför Lasse och sa till honom: *Jag vill nu sitta hos dej, min bror. Ja väl, sade Lasse. I detsamma slog Olof Lasse på munnen och i ansiktet många hårda slag och förde honom under sig i bänken och höll honom med den ena handen och slog honom med den andra. Lasse kunde inte komma*

upp, ty Olof var starkare. Vi kan anta att Lasse blev panikslagen. Han drog sin kniv och stack Olof i buken. Olof sprang upp och sade: Du stack mig din skälm. Sedan levde Olof i tre dygn och därefter dog han.

Att slagsmålet gått till så som beskrivits, det kunde Olofs granne, Per Olsson berätta, ty han var med och såg allt. Han vittnade härom under ed inför häradsrätten. Hustrun i gården vittnade också. Hon var syster till den dödas hustru Karin. Hon berättade också att slagsmålet hade gått till på detta sätt. Flera personer fanns då inte inne i stuvan.

Den 11 mars 1623 hölls ting i Heda om dråpet. *Efter att allt noga hade rannsakats och skärskådats tog de tolv i nämnden saken under betänkande. Hur skulle de döma, antingen till livet eller efter kapitel 12 i Dråpabalken till penningböter?*

Nämnden bedömde sedan att själva trångmålet, som dråparen befann sig i, när han låg under Olof i bänken, det var ändå inte riktigt rätt livs nöd som lagen säger i berörda kapitel, eftersom Olof inte brukade något vapen. Därför kunde inte nämnden värja hans liv.

Därför dömdes Lasse Thoresson från livet.

Då steg den dödes hustru, Brita Bengtsdotter fram. Det var hon som med sina barn var målsägande. *Hon bad för dråparen, att han måtte av höga överheten bli förskonad till livet och att han måtte utlägga en kristlig bot.*

Lasse Thoresson var av häradsrätten dömd att mista livet, men denna dom skulle underställas den kungliga hovrätten. Alla dödsdomar skulle gå den vägen.

Den enda hovrätt som då fanns låg i Stockholm. Göta Hovrätt hade ännu inte inrättats. Ärendet drog ut på tiden.

Den 13 mars 1626 togs på tinget i Heda det sista steget i denna rättsprocess. Då meddelades domen från den kungliga hovrätten i Stockholm. Den hade förskonat Lasse Toresson till livet, att han skulle betala till *målsäganden full mansbot, konung och häradsbot oförsummat.*

Så konstaterar rätten, *haver Lasse erlagt full mansbot. Därför fälldes nu Lasse at till Konungen betala 13 daler och åtta örtugar, sammaledes ock till häradet efter kapitel 13 i Dråpabalken och fick av målsäganden fridsbrev.*

Häradsrätten utsåg Jöns Bengtsson i Stava som rätt målsman för Olof Svenssons barn i Krokek. Han skulle uppta mansboten av Lasse Toresson i Kopparp på deras vägnar. Det var i reda penningar 200 daler i bötespengar och därutöver vänskaps gåva till hustrun två lispund koppar.

Vem var Lasse Toresson? Det vet vi inte. Han hade tjänat som ryttare i Jöns Hanssons kompani. Det hade han gjort bra. Så bra att han fick Kopparps gård som en förläning på livstid. Lasse dog 1661. Hans änka och sonen Tore flyttade

till Kulhult. Om dem finns mera att läsa under Kulhult i *Stavabygden-gränsbygden* som finns på internet samt på biblioteket i Ödeshög.

Lasse Toressons bakgrund är okänd. Troligen var han bror till länsmannen Jon Toresson i Ödesiöö och son till nämndemannen och bonden Tore Joensson i Järnstad. Om länsmannen Jon Toresson i Ödesiöö har jag skrivit en särskild berättelse.

Olof i Krokek hade sålunda blivit dräpt vid detta julkalas i Stava 1622. Olof Svensson hette han och hade rötterna i Glassås i Adelöv. Det var troligen genom gifte han kommit till Lilla Krokek. Brita Bengtsdotter hette hans hustru och hon hade sannolikt sina rötter i Stava eller Lilla Krokek. Läs mera om dem under Lilla Krokek i *Stavabygden - gränsbygden*.

Denna berättelse om julkalaset i Stava som slutade med dråp innehåller många direktcitrat ur domboken. Jag har gjort dessa citat med kursin, lutande stil.

Arne Ivarsson